

Maatschappij in beweging

Maatschappij in beweging

Johannes Overland

Tweede druk @ 2023
Uitgegeven via Mijnbestseller.nl

Auteur: Johannes Overland
Coverontwerp: Lisse Verheyen
Vormgeving binnenwerk : Lisse Verheyen
ISBN: 9789403690476
© Hans Coertjens

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voorwoord

Dit boek is er gekomen omdat ik de drang voelde mijn emotionele en toch rationele kijk op de wereld neer te schrijven, naar aanleiding van een turbulente maatschappelijke en planetaire switch.

Er gebeurde plots zo veel en vooral zo snel alsof de wereld het oude van zich wou afschudden en zich wou heruitvinden. Een verandering gebeurt normaal rustig en over langere termijn en over enkele decennia, maar nu in een ongekende snelheid die alles door elkaar schudde en iedereen versteld deed staan. Het was alsof de planeet en iedereen even het noorden kwijt was.

Daarom wou ik mijn visie kwijt op wat er rondom mij gebeurde en tegelijkertijd terug kijken op mijn tot hiertoe 64 jaar leven, uit een nostalgisch verlangen naar toen. Om uiteindelijk vast te stellen dat het leven toch een lange reis is met veel mooie maar ook minder mooie ervaringen en wijsheid brengt. En dat de veranderingen in het leven onlosmakelijk verbonden zijn met de veranderingen van de maatschappij waarin we worden meegezogen in de tredmolen van vernieuwing en steeds voortgaande ontwikkeling.

Niets blijft zoals het is.

Inhoudsopgave

Voorwoord	5
Geluk.....	10
De jongen die niet volwassen werd	12
Een droom.....	21
Een overschouwing.....	29
Déjà vu	34
Zijn familie	35
Houden van	37
Toen hij jong was.....	41
Respect	44
Verandering	47
Cultuurattack	51
Aards Paradijs	60
Veranderende maatschappij.....	62
Igor.....	71
Later.....	73
De Club.....	77
Voorouders	82
Jeugdherinneringen.....	85

Seksuele evolutie	97
Emmerlijst	101
Schoolperiode	104
Werken	123
Ouder worden	135
De tijd van toen	146
Slapen	154
Zieners en healers	155
Ouders en kinderen	164
De dood.....	179
Aquarius.....	187
Keuzes	195
Adoptie	198
Baddampen	202
Aarde is boos.....	206
Pensioen.....	209
Lichaamsversieringen	212
Vrienden komen en gaan.....	215
Boezemvrienden.....	219
Sterren en planeten.....	221

Oud worden	225
Herfst	231
Not happy	234
Overpeinzingen	236
Moeder	244
Oorlog	249
Beweging.....	257
Varia.....	260
Het leven is een reis.....	281

Het is nu Augustus 2020. Geen jaar als een ander. Het Corona Covid 19-virus gijzelt ons. Dit zet alles en heel de wereld op zijn kop. Al zes maanden dat het virus slachtoffers maakt, zowel zwaar zieken als doden wereldwijd. Er is nog geen vaccin tegen gevonden en het virus blijft maar aanvallen en is zéér besmettelijk.

We hebben al drie maanden in lockdown geleefd, dan een maand normaal, en nu is het terug alle hens aan dek. Er is zelfs een avondklok ingesteld.

Men kan ook niet meer op reis gaan, bijna geen familie of vrienden zien. We leven constant met mondklappers op.

Geluk

Gelukkig zijn, wanneer is men gelukkig ? Dat is relatief, want wat is gelukkig zijn ? De één is gelukkig wanneer hij een boot heeft, de ander is gelukkig met een fiets. Dit vult ieder zelf in. Vroeger had men minder nodig om gelukkig te zijn, men leefde ook in een minder materialistische wereld. Gewoon elkaar hebben en gezond zijn betekende toen al heel veel.

Het kan dus altijd beter, maar het kan ook altijd slechter, ieder vult dit zelf in, maar ik mag niet klagen. Ik heb vele redenen om gelukkig te zijn.

Ik vind bijvoorbeeld de warmte van mijn gezin en familie te voelen heel belangrijk. Gezondheid is de grootste rijkdom en dan mag je gelukkig zijn, want als je soms leest wat andere mensen meemaken, dat is verschrikkelijk.

Men zegt wel geld maakt niet gelukkig, maar dat is zever. Geld hebben is gemakkelijk en maakt alles gemakkelijker, daarentegen geen geld hebben leidt enkel maar tot armoede.

Maar inderdaad geld hebben is niet noodzakelijk om gelukkig te zijn. Het zit soms in kleine dingen. Er zijn mensen die ook gelukkig zijn zonder op reis te gaan, gewoon thuis in de tuin genieten is ook zalig.

Men zegt wel eens dat het lot van eens mens vast ligt en waarschijnlijk is dat zo. Het staat in de sterren geschreven, zegt men wel eens.

Ik zeg soms dat je geluk moet hebben in het leven. Voor de ene loopt alles gemakkelijk, die fietst door het leven en een ander moet er zich doorheen worstelen.

Sommige mensen verdienen gemakkelijk geld of hebben direct een goede baan, anderen solliciteren zich gek om toch maar een baan te vinden.

Als sommigen iets tweedehands willen verkopen, zijn ze er direct van af, anderen geraken het aan de straatstenen niet kwijt. Voor sommigen is het leven dus gemakkelijk, voor anderen niet.

De jongen die niet volwassen werd

Uit een dagboek : De jongen die niet volwassen werd of De man die kind bleef.

Zijn vrouw en kinderen zeiden steeds “papa is blijven hangen in de sixties” wanneer hij weer één van zijn vroegere platen draaide.

En zo was het ook. Bij het draaien van die muziek kwamen er bij hem beelden en vooral gevoelens boven die heerlijk aanvoelden, alsof alles toen beter was dan nu.

Zo plantte hij ook een ribesstruik omdat de geur hem deed denken aan die hete zomers ten tijde van de Mama's en de Papa's die Monday Monday zongen wat hem dan ook weer de beelden van toen opleverde, een probleemloze zonnige tijd zonder zorgen. Alsof hij een klein flower-power jongetje was.

Hij was het niet ook al leefde hij in die tijd , maar hij zou het nu wel willen zijn.

Misschien is dit wel een beetje het idealiseren van wat toen was.

Anderzijds is hij niet zo abnormaal, want de vrouwen zeggen toch steeds “een man blijft altijd een kind.”

Hij leeft wel erg in het verleden. Soms denkt hij dat dit een teken is dat hij oud wordt. Maar so what, hij voelt er zich happy bij.

Hij hoeft geen drugs, hij is een dromer en zal altijd een dromer blijven.

Dus een groot kind en daar is niets mis mee zolang je niet gek wordt.

Een vriendin heeft hem ooit een mooie pancarte gegeven met daarop de tekst “Dromers leven langer.”

Is het dan zo erg om goede herinneringen te hebben ?
Beter dat dan nachtmerries te beleven aan een obscuur verleden.

Ook draagt hij nog steeds Kickers. 30 jaar geleden was dit "in".

Les Poppys lanceerden deze schoenen eigenlijk, in de hiel hadden ze een ronde uitsparing en bestonden uit meerdere kleuren. Ze zaten goed en waren beresterk.

Ook al draagt de jeugd nu ander schoeisel, hij draagt Kickers, ze hebben de tijd doorstaan en kwaliteit drijft boven.

Soms haalt hij zijn platen van Herman Van Veen terug boven.

Het lied dat bij hem past heet "Wat ik mis". Hiermee bedoelt hij zijn jeugd. Hij heeft heimwee naar die toffe tijd.

Hij kijkt op naar zijn vrienden en klasgenoten van toen die het nu gemaakt hebben. De één is minister, de ander regisseur, nog een andere is journalist die zelfs een eigen TV programma heeft gehad. Wat hij zelf zo graag had gewild maar niet kon bereiken.

Hij kwam uit een goed jaar. En hij kan het niet nalaten hen terug op te zoeken na 30 jaar.

Zo komt hij bij de minister die reeds grijs haar heeft en hij begint terug over toen, de schooltijd.

Later ontmoet hij de regisseur die nu internationale erkenning heeft gekregen en nu beroemd is.

Hij was vroeger zijn beste vriend en samen halen ze herinneringen op, alhoewel de regisseur vrij stil is.

Is hij veranderd of draagt hij een masker ? Doch later leest hij in een interview dat de regisseur hem met naam noemt als één van zijn beste vrienden. Dit doet hem plezier want dat was zo, ze hadden een speciale band.

Het is wel zo, dat wanneer hij een afspraak maakt, hij in de wolken is.

Hij schrijft bij wijze van spreken een scenario, maar dan in zijn hoofd.

Hij gaat dit zeggen en dat zeggen. In gedachten ziet hij al hoe de ander hierop reageert. Zijn scenario's zijn toch zo perfect, zo rooskleurig.

Maar de realiteit is anders. Hij is dan zo zenuwachtig of zo van slag dat zijn scenario in het niets verdwijnt en hij een heleboel dingen vergeet te zeggen en te vragen.

Wel is hij nadien zo blij als een klein kind met deze ontmoetingen en tegelijkertijd een beetje teleurgesteld dat ze veranderd zijn, volwassen geworden zijn.

De volgende die hij contacteert is intendant van een prachtig orkest.

Ze keuvelen een namiddag over vroeger en later gaat hij naar zijn zondagsmatinées genieten van heerlijke klassieke muziek uitgevoerd door een prachtig orkest.

En dan had je die leraar die scenarioschrijver, regisseur en auteur was. Hij ligt aan de basis van hun artistieke ontwikkeling.

Vroeger heeft hij samen met zijn vrienden en de leraar toneel gemaakt. Het was een prachtig verleden. Hij zal nooit zijn schooltijd vergeten, zo fantastisch.

Er was de speelgroep die zich bezig hield met dansen op allerlei soorten prachtige muziek die hij niet kende. Achteraf toen hij groter was, ontdekte hij dat er stukken klassieke muziek tussen zaten zoals van Tchaikovsky.

Er werden voor de internen ook allerlei showavonden ingericht door de creatieve leraar. Zo herinnert hij zich nog T10-tje, een soort ruimtemannetje.

Ook werden er filmvoorstellingen gegeven zoals Oliver Twist.

Hierin herkende hij zichzelf als Oliver en zijn maatje de regisseur als de Handige. De kinderen waren de anderen van de groep en hun leraar was Fagin, de leider van de troep.

Hij vond dit een fantastische vergelijking. Natuurlijk waren zij geen roversbende, maar het was een soort van grote familie door iemand geleid en ze dansten en zongen toch ook. Nu heeft hij die originele film van toen op video en kijkt er regelmatig met zijn dochter naar.

Ook traden op het internaat de Poppy's op of dat werd ons gezegd. We waren in spanning, zouden ze echt komen ?

Iedereen geloofde het. De muziek begon, de kleurspots die de jongens van de Poppy's in het licht zetten. Daar zaten we met open mond. Door de juiste belichting en goede playback was de illusie gewekt. Dit zijn prachtige momenten, ons hartje klopte sneller en iedereen trapte er aanvankelijk in om wat later toch te zien dat zij niet de echte Poppy's waren, maar echt goed gedaan.

Verder had je nog die prachtige kerst en passiespelen door onze creatieve leraars gemaakt : “Op de weg naar Emmaüs gingen wij, jij en ik....”

“Boom blijft groen, groen dat is de hoop, hoop om elkander nooit meer pijn te doen !”

En de max was de musical “Het Aards Paradijs.”

Hij speelde hierin mee samen met de minister, de regisseur, de intendant en nog vele anderen. Hij was Geert en droeg een knalgeel fluo-hemd.

Ze moesten een 5-tal voorstellingen geven. Dit gaf hen een geweldige kick.

Al die voorstellingen , de voorbereidingen, repetities, kledij, decor, grime, de reacties van het publiek, je naam op de uitnodigingen zien staan.

In de pauze lauw water met citroensap krijgen om je stem goed te houden.

Nu gaat hij af en toe nog op zijn zolder snorren in de dozen en haalt o.a. Het Aards Paradijs boven. Hij is dan enkele uren van deze wereld.

En hij zingt dan :“Niet te geloven, niet te geloven, het is wonderbaar, het is wonderbaar, niet te geloven, niet te geloven maar ook ik droeg al zeer lang haar.”

“Het Aards Paradijs, het Aards Paradijs, het Aards Paradijs...een stuk met wild, een stuk met bomen.....”

Zo herbeleeft hij nog even de musical van toen.

De lessen die je van Klaas kreeg waren formidabel en uitzonderlijk. Hij wist hen te boeien voor zijn vak door zijn moderne aanpak. Zo werd de klas eens in vier groepjes verdeeld. De leerlingen kregen de opdracht een seizoen uit te beelden per groep. Ze mochten dit voorbereiden en dan werd dit met vrije expressie gebracht. Hij zat in de groep die de zomer moest uitbeelden. Klaas filmde alles en zou hen het resultaat later laten zien. Soms denkt hij 'zou Klaas dit nog hebben' want hij heeft het nooit gezien.

Zo gingen ze voor Nederlands naar het taallabo, een nieuw lokaal met fantastische geluidsinstallatie . Klaas draaide er muziek van Herman Van Veen "Fiets" o.a. Zelf had hij ook platen van Van Veen zoals 'Voor een verre prinses" met liedjes zoals De Lindenlaan, Lekker is (maar één vinger lang), Toe nou, Alles etc...

Hij was vroeger eens bij Klaas thuis geweest en Klaas had een grote dwarsfluit in bamboe. Hij droomde van een dwarsfluit en Klaas zei : "Als je goed leert, krijg je ze van mij. Maar dan moet je wel beloven je best te doen in school." Dit klonk hem als muziek in de oren en hij was gemotiveerd, doch heeft hij nooit de dwarsfluit gekregen.

Zou Klaas deze nog hebben ? Hij heeft al verscheidene muzikwinkels geprobeerd maar vindt nergens een houten dwarsfluit.

Het had een mooi souvenir geweest uit die tijd. Een geschenk met mooie herinneringen, iets uniek.

Wanneer hij Klaas belt, klinkt zijn stem druk. Hij zit in een soort vergadering en kan het gesprek natuurlijk niet ellenlang laten duren en vraagt hem later terug te bellen.

Zo gebeurt. Klaas begroet hem door te zeggen dat hij in hoofdstuk 27 zit.

Deze openingszin lijkt wel uit een boek te komen of toneelstuk.

Het klonk alsof Klaas te midden in een spannend avontuur zat. Zo een beetje van “hé het is hier tof, spring je mee in het avontuur ? Hier valt van alles te beleven en ik heb geen zin om hoofdstuk 27 al te verlaten.” We spraken af dat ik later terug bel.

Schrijvers hebben het nu éénmaal druk.

Maar op een zeker moment verdween Klaas van de school.

Later in zijn leven komt hij Luciano terug tegen, de man die samen met de intendant de Corspri uitvond.

Zij maakten tekeningen van deze auto die uit hun fantasie was ontsproten. Deze twee vrienden zag je altijd samen.

Nu heeft Luciano voor zijn plezier een oldtimer gekocht, een sportwagen waar ze samen als twee grijze eminenties af en toe eens een ritje mee maken.

Vroeger toen ze 18 jaar waren schreef Luciano teksten voor hem toen hij met zijn nichtje een zangduo vormden.

Hij probeerde dan op Luciano zijn teksten een melodie te maken met zijn gitaar.

Later gingen ze naar Toon die een opnamestudiotje had in Baarle en hen ook muzikaal begeleidde op piano en basgitaar en Luciano op fluit. Mooie tijden waren dat. En ik heb die teksten van hem allemaal nog liggen.

Zo wilde hij ook in zijn tuin bepaalde bloemen en struiken hebben die vroeger in de tuin van zijn ouders en grootouders stonden.

Ook weeral omdat die bloemengeuren en kleuren geassocieerd werden met toen.

Hij wou lupinen want zijn grootmoeder had lupinen staan en die bloemen zijn hem steeds bijgebleven.

Ook al zijn lupinen achteraf bekeken misschien fallussymbolen, de opbouw van die bloem bestaat uit kleine bloempjes en is zeer bijzonder.

Ook wou hij aalbessen want zijn grootmoeder had ook die struiken staan en daar mocht hij steeds van snoepen. Zijn ouders hadden een vlinderstruik waar honderden prachtige vlinders op zaten, dus plantte hij er drie verschillende, maar de vlinders blijven weg. Er zijn er

precies bijna geen meer. Ook plantte hij een Brem en een Fortsythia als herinnering aan zijn jeugd.

Een droom

(in de nacht van 16/4/2001)

Hij droomde dat Igor een soort award had gewonnen, wat voor iets bleek onduidelijk, maar het had met zijn werk te maken en Igor had hiervoor een beker gekregen. Hij zag dit in zijn droom vanop de zijlijn gebeuren, hij was er zelf niet bij. Hij wou Igor ook op gepaste wijze feliciteren en vond in zijn huis een antieken koperen kandelaar of lamp. Erg duidelijk was het niet, maar het kon ook voor een beker doorgaan, vond hij. Hij stormde af op Igor en zijn vriend en overhandigde hem zijn zogenaamde beker. Verdient ! vond hij.

Later bevond hij zich met zijn vrouw in een antiek of prullariawinkeltje dat van Igor en zijn vriend leek te zijn en zag dat de kandelaarbeker die hij Igor had gegeven, te koop stond. Geschokt wees hij Igor hierop en opperde dat dit met zijn hart gegeven was en of dit niet meer betekenis voor hem had. Igor was verveeld, nam hem bij de hand en ging naar zijn wagen. Ze reden beiden naar Merksplas naar het huis van Igor. Ze gingen via een trap naar de woonst boven. Hij vroeg Igor waar het toilet was en werd via een ander trapje terug naar beneden gestuurd. Hij trok het toilet open en daar zat een grote zwarte hond, een Groenendaler van uitzonderlijk groot formaat.

Hij ging binnen maar de hond bleef zitten. Hij plaste en had schrik dat de hond zijn piemel zou afbijten. De hond

keek toe maar was braaf. Toen ging hij terug naar boven waar Igor was.

“Je mag van geluk spreken dat je er toen niet bij was,” zei Igor, “anders had je in het punt van de belangstelling gestaan. Ik wou je 700 rozen geven, jawel een boeket van 700 oranjekleurige rozen.”

Hij probeerde zich voor te stellen hoe groot zo een boeket er zou uitzien. Maar hij had totaal geen idee waaraan hij die verdiend had.

Plots zei hij tegen Igor : “Kom we moeten terug naar de winkel, het is 23.30u. Mijn vrouw gaat ongerust zijn, we zijn hier al 3 uur.

Einde van de droom. Een droom met een begin en een einde.

Is het midden opzettelijk gewist door ons onderbewustzijn of moeten we dit zelf invullen ?
Dromen zijn meestal flarden en soms raar.

Ik droom bijna nooit in tegenstelling tot mijn vrouw die elke nacht de raarste dingen droomt. Ik denk dat ik in 30 jaar 3 x gedroomd heb.

Zo droomde ik 20 jaar geleden een raar verhaal over een buurvrouw :

Ik zit bij buurvrouw Laura in de keuken op een stoel te wachten (waarop weet ik niet). Zij bekijkt me niet alsof ik er niet ben. Heel de tijd lopen vrouwen binnen en

buiten waar zij mee praat maar niemand lijkt me te zien. Alsof ik opzettelijk genegeerd wordt. Mijn broek ligt naast mijn stoel zodat ik vanonder naakt ben, bovenaan draag ik enkel een jacquet. Ze raapt de broek op terwijl ze met haar vriendinnen blijft praten. Ik panikeer even : “Oei mijn broek weg.”

Even later wanneer al haar vriendinnen weg zijn, gaat ze haar man en haar kinderen ophalen. Ik blijf achter, ik blijf op die stoel zitten alsof ik vastzit. Door het raam ziet ik Laura terugkomen maar de kinderen en man komen niet mee binnen.

Dan wandelen Laura en ik ergens naartoe. We komen in verscheidene kamers of zalen en achteraf blijkt dat ik in elke ruimte een proef moest afleggen.

In elke ruimte zat onopvallend een man achter een tafeltje die iets noteerde. De één had een snor, de andere een hoed, weer een andere een lange baard en nog iemand een pet.

Toen begon Laura plots te huilen en ze was héél verdrietig. Ik nam haar in mijn armen, liet haar uithuilen en troostte haar. Over haar schouder heen viel me toen op dat een man op een vel papier begon te schrijven. Ik had het door, ging er naartoe en brak kwaad die man zijn potlood in twee.

“Ach zo,” zei ik tegen Laura, “ik word hier getest. Wat is dit voor spelletje, doe jij hier aan mee ? Was het komedie daarjuist ?”

Laura voelde zich schuldig. “Ja en nee,” zei ze, “ik moest dit doen maar ik meende het daarjuist.”

Ondertussen waren we in een grote ruimte waar staaldraden hingen.

Plots kwam een groot bord met de beeltenis van Suske met grote snelheid naar me toe. Ik kon me nog net bukken om het te mijden. Maar andere borden volgden snel, langs voor en langs achteren: Lambik, Jerommeke, Wiske, Tante Sidonia, e.a.

Laura koos mijn zijde en hielp me om deze aanvallen te ontwijken.

Ze sloeg met een stok die ze gevonden had, de grote harde borden die met grote snelheid op ons af raasden, kapot.

We hadden allebei de strijd gewonnen.

Maar wat deze droom betekent, weet ik niet.

Laura was een vrouw uit mijn buurt waar ik niet echt contact mee had, gewoon goedendag zeggen wanneer ik haar zag, de elementaire beleefdheid.

Ik heb ook eens een droom gehad, kort nadat mijn vader overleden was. De achtergrond waarop het zich afspeelde was heel neutraal, grijs alsof we in de lucht of in de het heelal waren. Er stonden mannen met lange jassen in een halve cirkel rond mij, hun gezicht was onherkenbaar alsof ze er geen hadden. Mijn vader kwam er ook bij, hij zweefde van ver rechtopstaand dichterbij en ging tussen hen staan. Hij zag heel bleek en

had ook een lange zwarte jas aan. Er was weinig uitdrukking op zijn gelaat, maar toch een minzame glimlach alsof hij een boodschap wou overbrengen dat het allemaal goed was. En dan plots verdween iedereen, ze zweefden allen achteruit en uit elkaar om te verdwijnen in het oneindige. Einde van de droom.

Nostalgisch jongetje

Ook al is hij nu gelukkig, die drang naar het zorgeloze, ongecompliceerde leven brengt hem misschien terug naar zijn verleden.

Toen waren we allen nog zorgeloze tieners die op de schoolbanken zaten om vaardigheden aan te leren en onze hersenen te trainen.

Hij, het jongetje van de betere klasse dat in een villa woonde, thuis paarden had, vader een Mercedes, moeder had ook een auto.

Kortom hij kwam niets tekort, hij had zorgzame lieve ouders.

Nu ziet hij zijn vriendjes en leeftijdsgenoten van toen als geslaagde burgers. Ze hebben het gemaakt in het leven ieder op zijn manier en in zijn vak.

Zelf heeft hij ook zijn leven met een rijkelijk gevulde carrière kunnen invullen.

Nostalgisch als hij is, ging hij regelmatig op zijn zolder zitten waar zijn muziekinstallatie van vroeger nog staat en beluistert dan met zijn Revox bandrecorder oude geluidsbanden van vroeger.

Muziek uit de periode van zijn hogeschool. Op de tonen van soulmuziek droomt hij weg naar toen en deze zorgeloze tijd vol plezier.

De meisjes speelden een spel met de jongens die steeds op jacht waren.

Zo was er Diane en Bibi bijvoorbeeld. Bibi was een modepop, een echt fotomodel en ze wist dat ze mooi was. Diane zat vol kattenkwaad. Met de examens wisten ze hem wel rond hun vinger te draaien. Als hij hen te hulp kon schieten werd hem een kus beloofd. Hij wacht er nog op bij wijze van spreken. Diane kon mooi tekenen en had voor hem eens een ondeugend plassend ventje getekend.

Bibi had Lucky Luke getekend en in een tekstje enkele vergeet-mij-niet bloemetjes te strooien. Hij vindt die blauwe bloempjes zo mooi dat hij ze sindsdien in zijn tuin heeft.

Het waren allemaal fantastische medestudenten : Marina, Paul, Bruno, Cor, Greg, Katelijne, Diane, Bibi, Martine, Carine, Mich, Linda, Lutgarde, Nicole, Pascale, Jef, Filip, Ivo, Beatrijs, Christiane, Denise, Annette, Dirk en nog velen.

We hebben allen veel plezier gemaakt.

Hij verlangde zo terug naar die tijd en die mensen, dat hij uiteindelijk een schoolreünie organiseerde.

Het was een megafuif met buffet in een hotel, een groot succes dat hem een ultieme kick gaf. Hij verwachtte eerst terug die jeugdige meisjes van 18 te zien met hun

jong gezicht en slanke lijn zoals hij ze vroeger kende en was vergeten dat de tijd niet stil had gestaan.

Hij was zelf ook verouderd, ook al schat men hem jonger, maar men ziet zichzelf niet oud worden.

Hij voelt zich nog steeds jong alhoewel hij serieus zijn haren begint te verliezen en dit vindt hij erg. Hoe dan ook, hij is blij iedereen terug te zien, allemaal wat ouder en misschien volwassener, maar in de loop van de avond komen ze allemaal los op de muziek van vroeger en wordt er op los gedanst. Het zijn weer even die gasten van toen geworden .

Onze gastheer wordt door de DJ gevraagd de openingsdans van de avond te leiden. Hij gaat het meisje halen dat steeds zijn beste vriendin was. Hij was graag peter geworden van haar zoontje, maar ze verkozen een vriend van haar man.

De reünie is nog maanden blijven nazinderen en de eerste twee weken zat hij op een andere planeet, hij leefde in een roes.

Een overschouwing

Misschien had ik je beter niet gecontacteerd, want ik ben ik niet meer en jij bent jij niet meer. We zijn niet meer wie we 50 jaar geleden waren. We zijn niet meer die kleine, energieke, zorgeloze jongetjes die vol verwondering opkeken en alles door een roze bril zagen. We zijn ouder en wijzer geworden.

We zijn geestelijk gegroeid en ook wel van elkaar weg geroeid. We hebben elkaar niet meer nodig. We zijn het nest van het internaat uitgevlogen en de vriendschap is zo ook vervlogen.

Waarom moeten wij zo veranderen ? Ernstiger worden, harder worden, is dit om het leven aan te kunnen ? Wij treden in de voetsporen van onze ouders. Wij worden of zijn nu de ouderen.

De eminente, grijze, kalende mannetjes die het gemaakt hebben, met opgroeiende kinderen in ons zog die we moeten opvoeden en klaarstomen voor later.

We moeten onze gevoelens onder controle houden. Geen flauwe kul meer, geen fratsen, dit betaamt ons niet. Wij moeten het stichtende voorbeeld zijn.

Ook al waren we eens rebels, het leven heeft ons doen plooiën.

We mijmeren af en toe nog wel eens over vroeger, die goede oude tijd, maar niet te lang, want wij moeten ons